

skedigede i andet job med eventuelle hertil knyttede foranstaltninger som omskoling, efteruddannelse m. v.

Lønmodtagerne sikres ved forslaget løn i 30 dage fra varslingstidspunktet bortset fra de undtagelses-tilfælde, hvor der måtte blive fastsat en kortere eller længere varslingsperiode.

Som den offentlige myndighed, overfor hvilken virksomhederne er pligtige at varsle, foreslås arbejdsmarkedsnævne, der herved får en vigtig information om beskæftigelsesudviklingen inden for deres respektive geografiske områder. Denne viden vil være et vigtigt element i arbejdsmarkedsnævnes grundlag for planlægning af deres arbejdsmarkedspolitiske indsats inden for deres område. Forslaget falder således i tråd med de tanker, der ligger bag ved lov nr. 207 af 28. maj 1975 om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændret arbejdsdeling mellem arbejdsformidlingen og de dertil knyttede statslige og kollegiale organer m. m.).

Forslaget indeholder mulighed for, at vedkommende arbejdsmarkedsnavn — med landsarbejdsnævnet som ankeinstans — i særlige tilfælde kan forkorte eller forlænge varslingsfristen og hermed perioden for udbetaling af løn til lønmodtagerne.

Sådanne fortolkninger af reglerne i nærværende lovforslag, som indebærer fortolkning af direktivet, skal i overensstemmelse med reglerne i Rom-traktatens art. 177 forelægges for EF-domstolen, forinden endelig afgørelse træffes.

Regler om undtagelse fra offentlighedsloven af oplysninger i henhold til denne lovgivning vil blive fastsat i en bekendtgørelse.

Forslaget er i det væsentlige at betragte som den nødvendige gennemførelseslovgivning i anledning af direktivet. Kun på enkelte punkter går forslaget ud over direktivets minimumskrav, og der henvises herom til bemærkningerne til forslagets enkelte bestemmelser.

Gennemførelsen af lovforslaget forudsætter visse ændringer i retsplejeloven, hvorom justitsministeren fremsætter forslag, jfr. bemærkningerne til forslaget § 23 g.

II. Udgifter.

Forslagene skønnes at påføre arbejdsformidlingen en ikke ubetydelig arbejdsbyrde.

Det er imidlertid vanskeligt at skønne over, hvor stort et antal varslinger der vil finde sted i henhold til lovforslaget, og hvor stort et antal lønmodtagere der vil være omfattet af disse varslinger.

Hertil kommer, at det er endnu vanskeligere på forhånd at skønne over, hvor store problemer for

arbejdsformidlingen der vil opstå i forbindelse med de af forslaget omfattede varslingstilfælde.

Det er derfor nødvendigt at søge at afgrænse det antal medarbejdere ved arbejdsformidlingen, som må anses for påkrævet som minimum straks ved lovens ikrafttræden, idet erfaringerne fra lovens første funktionstid, muligvis allerede efter ca. ½ års forløb, må lægges til grund ved senere justeringer af personalebehovet.

Det må forventes, at loven dels vil forøge behovet for personale til medvirken ved de mere intensive bestræbelser for genplacering af afskedigede personer, dels vil stille krav om medarbejdere med en vis arbejdsmarkedsmæssig og virksomhedsøkonomisk indsigt.

Det skønnes at ville være påkrævet som minimum ved lovens ikrafttræden at forøge arbejdsformidlingens nuværende stab af arbejdskonsulenter med 5, samtidig med at der til arbejdsformidlingen nyantages 7 medarbejdere med videregående uddannelse.

Det er hensigten dels at lade nogle af disse nyantagne medarbejdere under arbejdsdirektoratets ledelse forrette tjeneste i arbejdsformidlingen i de regioner, hvor der på de forskellige tidspunkter er mest behov for det, dels gennem deltidsansættelse at få flere regioner betjent af samme nyansatte.

Merudgifterne til arbejdsformidlingen vil med den foreslåede minimale nonmeringsudvidelse kunne anslås til 1,6 mill. kr. årlig, hvoraf statens andel andrager $\frac{3}{4}$.

Forslaget indebærer en forøget mødeaktivitet for arbejdsmarkedsnævne eller underudvalg under disse og i et vist omfang også for landsarbejdsnævnet. Dette vil give anledning til forøgede mødediæter, evt. honorarer af en størrelse, der ikke kan anslås på forhånd.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Til § 23 a.

Stk. 1. svarer til direktivets art. 1, stk. 1, a, sammenholdt med art. 2, stk. 1.

De foreslåede regler kommer kun til anvendelse på afskedigelser, som ikke kan tilregnes lønmodtageren selv, når antallet af afskedigede vedrører en virksomhed af den i bestemmelsen angivne størrelse, og når antallet af afskedigede når op over den i bestemmelsen fastsatte grænse inden for en 30-dages periode. Man har således valgt direktivets 1. alternative mulighed, nemlig en 30-dages frist fremfor en 90-dages frist.